

Arrest

nr. 340 875 van 10 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 18 maart 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Aan de Heer:
Naam : M.
voornaam : G.
geboortedatum : X
geboorteplaats : *
nationaliteit : Albanië*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2).

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 18.03.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem/haar een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname bendevoorming en diefstal met braak, inklimming en valse sleutels. Feiten waarvoor hij op 11/12/2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Eupen tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Betrokkene staat sinds 15/12/2024 onder aanhoudingsmandaat voor poging diefstal met braak, inklimming en valse sleutels. Feiten waarvoor hij later veroordeeld kan worden. Er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van betrokkene gelet op de politionele vaststellingen ter plaatse, de verklaring van het slachtoffer en de resultaten van het handpalm en vingersporen onderzoek. Er zijn aanwijzingen dat betrokkene gepoogd heeft in een woning binnen te breken via het keukenraam. De poging werd stopgezet omdat betrokkene er niet in slaagde het raam open te breken.

De handpalm en vingerafdrukken die volgens de onderzoeksdienst van de Federale Politie toebehoren aan betrokkene, werden aangetroffen aan een poort langs dewelke het mogelijk was om zich een toegang te verschaffen tot de tuin en de achterzijde van de woning. Betrokkene stelde in de periode van de vermeende feiten in de omgeving ervan 'in het zwart' tewerkgesteld te zijn geweest in het kader van afbraakwerken. Dergelijke houding wijst op een gevaarlijke geestesgesteldheid voor de openbare veiligheid en nieuwe soortgelijke misdrijven in de hand zou werken. Hij stelde in Albanië te wonen.

Betrokkene heeft geen belangen in het Rijk.

De feiten, indien bewezen, getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid, een manifest gebrek aan respect voor de eigendom van derden evenals een gebrek aan normbesef, waartegen de maatschappij dient te worden beschermd. Het plegen van vermogensdelicten zorgt onmiskenbaar voor een onveiligheidsgevoel bij de bevolking in het algemeen en bij de slachtoffers in het bijzonder. Een dergelijke attitude wijst op een gevaarlijke antisociale handelwijze van de betrokkene ingegeven om op een gemakkelijke wijze winst te maken ten koste van burgers. In deze omstandigheden levert de betrokkene een manifest gevaar op voor de openbare orde. Het feit dat de betrokkene in vrijheid werd gesteld na betaling van een borgsom doet hier niets aan af. De ernstige aanwijzingen van schuld blijven onverminderd bestaan.

Gezien de impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Op 24/01/2025 werd hij gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken in de gevangenis van Mechelen. Daarnaast vulde hij zelfstandig zijn formulier hoorrecht in. Betrokkene verklaarde sinds 14/12/2024 in België te verblijven. Hij is van Tirana naar België gekomen met het vliegtuig met in zijn bezit zijn identiteitsdocumenten. Hij kwam voor werkdoeleinden naar België. Verder verklaarde hij hier geen duurzame relatie of minderjarige kinderen te hebben. Hij krijgt geen fysiek bezoek in de gevangenis. Wel vermeld hij een neef te hebben genaamd 'F. N.', ongeveer 36 jaar en wonende te Verviers. Zijn neef is gekend bij onze diensten en heeft verblijfsrecht in België. Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments

supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn neef in België. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn neef wordt dan ook niet aangenomen. Hij verklaarde in goede gezondheid te verkeren en geen belemmeringen te hebben om terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij verklaarde akkoord te gaan met een terugkeer naar Albanië en tekende een vrijwillige vertrek verklaring. Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet waarneembaar.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert de volgende middelen aan:

"Eerste middel: schending van de motiveringsplicht

1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

De overheid baseert zich in haar oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden.

Daarbij verwijst zij naar vermeende feiten van poging diefstal met braak, inklimming en valse sleutels.

Verzoeker betwist deze tenlastelegging ten stelligste.

Er is niet geweten welke belastende elementen het strafdossier zou bevatten.

Er ligt ook geen veroordeling voor.

Verzoeker betwist alleszins dat hieruit zijn persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag afgeleid kunnen worden die gekenmerkt kunnen worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Het betreft op het moment van de bestreden beslissing enkel een betwiste tenlastelegging zonder dat er duidelijkheid is over een vervolging dan wel veroordeling.

Er wordt ook verwezen naar een oude veroordeling uit 2017 door de correctionele rechtbank te Eupen doch dit vonnis wordt niet bijgebracht.

Hier kan dan ook geen rekening mee worden gehouden.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker.

Het huidige gedrag van verzoeker werd door de bevoegde ambtenaar niet correct nagegaan, noch correct in rekening gebracht.

De overheid kan niet aantonen dat verzoeker werkelijk een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker, wat niet het geval is.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.

*

Het eerste middel is gegrond.

3.2. Tweede middel: schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden.

Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

In casu wordt er een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.

Verweerder baseert zich in zijn oordeel op een schending van de openbare orde.

Gelet op het belang van de immigratiecontrole meent de overheid dat een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 3 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op een verdachtmaking zonder dit verder te staven, zij handelt te snel aangezien de schending van de openbare orde nog geenszins vaststaat.

Bovendien heeft verweerder de afwezigheid van humanitaire redenen om de bestreden beslissing te kunnen opleggen niet, minstens onvoldoende onderzocht.

Verzoeker heeft immers aanwezige economische belangen in België.

Hij werkt als vrachtwagenchauffeur en dient door België te kunnen rijden in functie van zijn professionele opdrachten.

Dit kon gemakkelijk vastgesteld worden na een gedegen gesprek met verzoeker.

Dit is klaarblijkelijk niet gebeurd.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan.

Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van 3 jaar proportioneel en redelijk zou zijn in deze casus.

Het tweede middel is gegrond."

2.2. De beide middelen worden samen beoordeeld.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. [...]"

Deze bepaling voorziet dus in verschillende gradaties voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Zo kan in "standaardgevallen" een inreisverbod worden opgelegd tot drie jaar, kan deze termijn worden verlengd tot vijf jaar wanneer de betrokkene fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, en kan deze termijn worden overschreden wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In ieder geval moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Verzoeker heeft de beslissing tot verwijdering van 18 maart 2025 zonder termijn voor vrijwillig vertrek die is voorafgegaan aan de thans bestreden beslissing niet aangevochten. Aldus staat vast dat hem voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan, zodat artikel 74/11, §, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet kon worden toegepast om een inreisverbod op te leggen.

De verwerende partij is binnen de standaardtermijn gebleven en heeft geopteerd voor de duur van drie jaar.

Voor het bepalen van deze termijn heeft de verwerende partij rekening gehouden met de correctionele veroordeling van verzoeker op 11 december 2017 tot een gevangenisstraf van 2 jaar voor "*deelname bendevorming en diefstal met braak, inklimming en valse sleutels*". Verzoeker stelt dat dit vonnis niet wordt bijgebracht zodat er geen rekening mee kan worden gehouden, maar hij betwist de veroordeling, niet. De opsluitingsfiche die zich in het administratief dossier bevindt (stuk 65) bevestigt overigens hetgeen in de

bestreden beslissing wordt gesteld. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij betoogt dat met de veroordeling in 2017 geen rekening kan worden gehouden.

Verder wordt ook rekening gehouden met het feit dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat staat sinds 15 december 2024 “voor poging diefstal met braak inklimming en valse sleutels”. Feiten waarvoor hij later kan veroordeeld worden.

Verzoeker stelt de tenlastelegging ten stelligste te betwisten, dat niet geweten is welke belastende elementen het strafdossier zou bevatten, en dat geen veroordeling voorligt.

De verwerende partij heeft zich gebaseerd op het aanhoudingsmandaat van 15 december 2024 dat zich in het administratief dossier bevindt, en heeft de inhoud daarvan grosso modo weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker kan dus bezwaarlijk voorhouden dat niet geweten is welke belastende elementen het strafdossier zou bevatten.

Waar verzoeker betoogt dat er geen veroordeling voorligt, en hij daarmee wellicht alludeert op het vermoeden van onschuld, wijst de Raad erop dat dit er niet aan in de weg staat dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt over feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis hiervan een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn van de verwerende partij om het feit dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en in dit mandaat werd vastgesteld dat er ernstige aanwijzingen zijn van schuld om de erin vermelde redenen, mee te betrekken bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod, als zijnde gegevens die deel uitmaken van de specifieke omstandigheden van het geval, zoals artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat oplegt. De vraag of de feiten waarvoor verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst zouden voldoen aan de kwalificatie “als zijnde een reëel, actueel, en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij” is derhalve niet relevant nu de verwerende partij zoals reeds gesteld, binnen de standaardtermijn van maximum drie jaar is gebleven. Verzoekers betoog daaromtrent mist dan ook elk belang. Ten overvloede kan uit de bewoordingen van het aanhoudingsmandaat, met name dat de aanhouding “volstrekt noodzakelijk [is] voor de openbare veiligheid” wel degelijk worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden, temeer nu hij voor gelijkaardige feiten in het verleden al een veroordeling opleep.

Verzoeker stelt verder dat de verwerende partij de afwezigheid van humanitaire redenen om de bestreden beslissing te kunnen opleggen niet, minstens onvoldoende onderzocht. Hij wijst erop dat hij economische belangen heeft in België: hij werkt als vrachtwagenchauffeur en moet door België kunnen rijden in functie van zijn opdrachten. Dit kon gemakkelijk worden vastgesteld na een gedegen gesprek met hem, zo stelt verzoeker, maar dit is klaarblijkelijk niet gebeurd.

Uit de vragenlijst die op 24 januari 2025 werd ingevuld blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd om welke redenen hij naar België was gekomen waarop hij antwoordde om “toeristische doeleinden”. Op de vraag of hij in België heeft gewerkt antwoordde hij “neen”. Verzoeker werd dus wel degelijk in de mogelijkheid gesteld om één en ander aan de verwerende partij voor te leggen, en gelet op zijn verklaringen kan de verwerende partij niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met zijn eventuele economische activiteiten als vrachtwagenchauffeur, die overigens op geen enkele wijze worden aangetoond.

Alle elementen van de bestreden beslissing samengenomen maken duidelijk waarom de verwerende partij in verzoekers geval heeft geopteerd voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Waar verzoeker nog betoogt dat nergens wordt gesteld waarom dit inreisverbod proportioneel en redelijk zou zijn, komt het aan hem toe om *in concreto* aan te tonen waarom dat niet het geval is. De Raad kan, gelet op hetgeen voorafgaat, niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ten enenmale ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen met een maximumduur van drie jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

2.3. Een onzorgvuldig onderzoek blijkt niet, net zomin als een kennelijk onredelijk handelen of een gebrekkige of onvoldoende motivering op zichzelf of samengelezen met artikel 13 van het EVRM. De beide middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS